

Arrest

nr. 288 274 van 28 april 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 december 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANDENBERGHE, die loco advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ BRUGGE op 23 november 2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten;

Naam: A.-K.
Voornaam: K.J.Y.
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: Al-Basrah
Nationaliteit: Irak

In voorkomend geval, alias: A.K.J., ° X, Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,
- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 23 november 2022

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart reeds 8 jaar in België te wonen en reeds 4 jaar een vaste relatie te hebben met V.M., waarmee hij verklaart sedert juni 2019 samen te wonen te Brugge. Hij verklaart dat hij het land bijgevolg niet kan/ wil verlaten.

Betrokkene wenst geen elementen kenbaar te maken met betrekking tot zijn gezondheidstoestand.

Op 7 november 2019 hebben betrokkene en V.M een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd ten aanzien van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brugge. Op 31 maart 2020 bracht het openbaar ministerie aan de ambtenaar van de burgerlijke stand negatief advies ter kennis omtrent de voorgenomen wettelijke samenwoning aangezien de intentie van minstens één van de partners kennelijk niet gericht is op het totstandkomen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de wettelijke samenwoning. Op 3 april 2020 werden betrokkene en V.M. in kennis gesteld van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brugge. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing. De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge verklaarde dit beroep ongegrond bij vonnis van 4 december 2020. Betrokkene ging in beroep tegen dit vonnis. Dit niet opschortend beroep is nog hangende. Uit de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, waarvan de motieven worden overgenomen, blijkt dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk niet gericht is op het totstandkomen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de wettelijke samenwoning.

Bovendien, de intentie van betrokkene om wettelijk samen te wonen met V.M. geeft hem hoe dan ook geen recht op automatisch verblijf. In zijn arrest nr. 27.844 dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten: A.K.J., ° 5/6/1991, Irak en A.-K.K.J.Y. 0 5/6/1991, Irak

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 oktober 2019 dat hem betekend werd bij aangetekend schrijven dd. 24 oktober 2019, noch aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27 januari 2020 dat hem betekend werd op 27 januari 2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft op 9 september 2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Hij ging niet in op de uitnodiging tot verhaal en kreeg op 11 maart 2016 het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 15 april 2016 diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot internationale bescherming in. Op 5 augustus 2016 volgde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 16 januari 2018 besliste het CGVS om de aanvraag van betrokkene dd. 15 april 2016 in overweging te nemen. Op 13 mei 2019 volgde echter een negatieve beslissing van het CGVS. Op 26 september 2019 werd het beroep van betrokkene tegen deze beslissing afgewezen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending van artikel 3 en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, schending van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel

Schending artikel 3 EVRM

Dit artikel luidt als volgt:

Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

De bestreden beslissing motiveert hoegenaamd niet waarom er geen schending van artikel 3 EVRM zou voorliggen, dit wordt op geen enkele manier gemotiveerd of toegelicht. Er wordt enkel gesteld dat een schending van dit artikel niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het is niet omdat de asielaanvraag van verzoeker van 15 april 2016 op 13 mei 2019 afgesloten werd met een negatieve beslissing door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dat die negatieve beslissing bevestigd werd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen op 26 september 2019, dat de veiligheidssituatie in Irak op dit ogenblik, zijnde meer dan drie jaar later, van die aard is dat

verzoeker zomaar zonder gevaar voor zijn leven zou kunnen terugkeren naar Irak zonder dat de actuele situatie grondig onderzocht wordt. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dit gebeurd is, er wordt alleen gesteld dat een schending van het non-refoulement beginsel niet kan worden vastgesteld.

Artikel 3 EVRM wordt geschonden door het ontbreken van ook maar enige motivering hieromtrent.

Schending artikel 8 EVRM

Dit artikel luidt als volgt:

Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten de sociale identiteit van een persoon. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, § 63).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. Onafhankelijk van het bestaan van een familielevens of niet, beschouwt het EHRM dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, § 59.)

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie familie- en jeugdrechtbank aanleg heeft alleszins, en terecht, geoordeeld op 4 december 2020 (meer dan twee jaar geleden al) dat er wel degelijk sprake is van een oprechte en duurzame relatie en een beschermingswaardig gezinsleven. (bijlage 4)

Hoewel de ambtenaar van de burgerlijke stand in beroep is gegaan tegen dit vonnis mag gesteld worden dat verzoeker en zijn partner dus wel degelijk een beschermingswaardige familie/gezin vormen zoals bepaald in art. 8 EVRM. Deze stelling wordt onderbouwd door de analyse van hun concrete situatie:

- De vele verklaringen van vrienden, kennissen en familie
- De duurtijd en standvastigheid van hun relatie, ondanks de aanhoudende stress door de procedures waarin ze verwickeld zijn
- Het sociale netwerk dat verzoeker ontwikkeld heeft in de jaren dat hij al in België verblijft

- De degelijke uitleg en bewijzen die worden voorgelegd tegen de bezwaren van de ambtenaar van de burgerlijke stand en die de beschuldigingen van schijnwettelijke samenwoning overtuigend tegenspreken

Verweerder is dus duidelijk slecht ingelicht waar hij stelt dat het beroep van verzoeker en zijn partner ongegrond werd verklaard en dat ze hiertegen in beroep gingen, wel integendeel (!), de rechter stelde verzoeker en zijn partner in het gelijk en het is de ambtenaar van de burgerlijke stand van die in beroep is gegaan. De beroepsprocedure duurt thans reeds meer dan twee jaar! Dat verweerder meent de motieven van de ambtenaar van de burgerlijke stand te kunnen overnemen ter staving van zijn eigen motivering getuigt van een gebrekkige motivering.

Na inzage in het dossier bij verweerder dient verzoeker vast te stellen dat verweerder per email op 23.02.2021 werd ingelicht door het parket dat de familierechtbank te Brugge de weigeringsbeslissing onterecht verklaarde en dat het de Ambtenaar van de burgerlijke stand was die beroep heeft aangetekend bij het Hof van beroep en niet verzoeker en diens partner. (bijlage 5)

In de bestreden beslissing werden de voorliggende feitelijke gegevens niet op de juiste wijze weergegeven, niet correct beoordeeld en werd aldus op een onredelijke wijze tot het bewust besluit gekomen.

De gegeven motivering is bijgevolg niet afdoende vermits zij noch duidelijk, noch juist, noch pertinent, noch concreet, noch precies, noch volledig is.

De beslissing werd niet op een zorgvuldige wijze voorbereid en berust op de foutieve interpretatie van feitelijke en wettelijke gegevens voorhanden in het dossier.

Doordat verweerder zijn beslissing baseert op foutieve informatie/feiten (bijlage 4) en meent te moeten bevestigen dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de wettelijke samenwoning, faalt deze motivering naar recht.

Er dient nog opgemerkt te worden dat de zogenaamde slechts tijdelijke scheiding van verzoeker van zijn duurzame partner zo hij het land zou moeten verlaten zowel hem als haar ernstig benadelen. Procedures zijn vaak maar niet altijd gebonden aan een behandelingstermijn maar bovendien is er ook geen garantie dat een procedure tot een positieve beslissing zal leiden, de kans dat verzoeker niet meer zal kunnen terugkeren naar België is dus ook zeer reëel.

Gelet op het feit dat verzoeker en zijn duurzame partner niet gehuwd zijn is het ook niet mogelijk om als koppel samen te leven in het land van herkomst van verzoeker.

Er dient een schending van art. 8 EVRM vastgesteld te worden.

Schending artikel 74/13 vreemdelingenwet

De verwerende partij heeft, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, geen rekening gehouden met artikel art. 74/13 van de Vreemdelingenwet dat als volgt bepaalt (eigen onderlijning):

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het is duidelijk dat de verwerende partij bij het nemen van zijn bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de duur dat partijen reeds jarenlang samenleven, de intensiteit van hun relatie en welke stappen het koppel ondertussen reeds heeft ondernomen om de verblijfssituatie van verzoeker in orde te brengen.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verweerder geeft geen afdoende motivering in concreto naar de feitelijke elementen in de situatie van verzoeker vermits hij zijn motivering baseert op foutieve feitelijke informatie daar het niet verzoeker doch net de Ambtenaar van de Burgerlijke stand veroordeeld werd door de Familierechtbank in Brugge. Het ingediende beroep door verzoeker en diens partner werd gegrond verklaard en niet ongegrond zoals verweerder beweerd in de bestreden beslissing.

Verweerder schendt bijgevolg art. 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van diens bestreden beslissing.

Schending artikel 74/14 vreemdelingenwet

Het is bijzonder vreemd dat aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan om reden dat er een risico op onderduiken zou bestaan.

Zoals eerder gezegd, verzoeker heeft sinds eind 2018 een relatie met zijn partner en sinds juni 2019 wonen zij feitelijk samen. Hij heeft verklaard dat hij het land niet kan/wil verlaten omwille van deze relatie, hij heeft dus geen enkele intentie om onder te duiken en apart te gaan leven in illegaliteit, gescheiden van zijn partner. Verzoeker woont reeds sinds 2019 samen met diens partner op nog steeds het gekende adres te 8000 Brugge, xxxx. Eenvoudig verzoek tot nazicht bij het parket had dit kunnen bevestigen.

Verweerder motiveert zijn beslissing op grond van art. 74/14 van de vreemdelingenwet, meer bepaald §3 om het risico op onderduiken te motiveren.

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° [...]

5° [het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° [het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Daargelaten dat verweerder zijn beslissing baseert op de verkeerde rechtsgrond kan nog het volgende worden opgemerkt:

Gebruik van verschillende identiteiten

Er wordt verzoeker verweten dat hij tijdens zijn asielpprocedure valse of misleidende informatie zou gebruikt hebben omdat hij verschillende identiteiten zou aangenomen hebben, daar is hoegenaamd geen sprake van!

Dat Arabische namen bij gebrek aan een officieel en universeel vastgestelde transliteratiemethode, door verschillend overheden en ambtenaren op verschillende manieren naar Latijns schrift worden omgezet kan verzoeker niet ten kwade geduid worden. Het verkeerd of niet schrijven van koppeltekens, van lange klinkers korte klinkers maken of omgekeerd, het verdubbelen of ontdubbelen van medeklinkers en ook het laten wegvallen of verwisselen van delen van een naam is niet de fout van verzoeker, er kan van hem niet verwacht worden dat hij weet hoe zijn naam in Latijns schrift moet geschreven worden.

Het is volkomen onterecht om hem te beschuldigen van het gebruik van verschillende identiteiten. Het volstaat trouwens om zijn Iraaks paspoort erbij te nemen om te zien hoe zijn naam officieel geschreven is.

A. K. J. of A.-K. K. J. Y. betreft allen verzoeker waarvan de juiste schrijfwijze van zijn naam als volgt is: K. J. Y. A.-K. zoals tevens blijkt uit het dossier van verweerder en kopie van het internationaal paspoort van verzoeker. (bijlage 2)

Geen gevolg geven aan bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoeker zou geen gevolg gegeven hebben aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Dat klopt, hij is dan ook al sinds november 2019 in een procedure gewikkeld om zijn recht op wettelijke samenwoning met zijn partner M. V. te kunnen uitoefenen.

Wat betreft de vaststelling dat verzoeker zich niet aan de bestreden verwijderingsmaatregel wil houden kan verwezen worden naar de huidige procedure die hangende is voor het Hof van Beroep in Gent, deze zaak zal behandeld worden op 12 januari 2023. Bovendien is in familiale aangelegenheden de persoonlijke aanwezigheid van verzoeker vereist op de zitting. (bijlage 6)

Negatieve asielpprocedure

Uit wat eerder werd uiteengezet blijkt duidelijk dat ook dit geen argument is voor verzoeker om onder te duiken, rode draad blijft immers zijn duurzame en stabiele relatie met M. V. De negatieve beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn in deze niet relevant en zijn geen bewijs van risico op onderduiken gezien het vaste voornemen van verzoeker zijn partner niet in de steek te laten.

Er dient een schending van art. 74/14 §3 van de vreemdelingenwet te worden vastgesteld.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur zoals onder andere het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven en het ontbreken van motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Verwerende partij is niet zorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing vermits hij uitgaat van een verkeerde premisse, vonnissen die hem werden overgemaakt verkeerd leest want verzoeker werd helemaal niet in het ongelijk gesteld door de rechter in eerste aanleg, wel integendeel en er is duidelijk geen actueel en reëel risico op onderduiken wat duidelijk blijkt uit de geschetste familiale situatie van verzoeker. Verweerder heeft nagelaten zijn persoonlijke situatie te onderzoeken of heeft er geen rekening willen mee houden.

Verweerder heeft bijgevolg ook de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur geschonden.

Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat verweerder onzorgvuldig te werk gegaan is bij het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing werd niet op een zorgvuldige wijze gemotiveerd en is derhalve niet afdoende.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de inhoud van de beslissing en de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat een beroep in te stellen waarover hij beschikt.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet voldaan worden bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk als juridisch correct zijn, wat in casu niet het geval is.

Gezien het halfslachtig, onzorgvuldig onderzoek van verwerende partij wordt het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Dat de bestreden beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur derhalve schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoende genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Besluit

De verwerende partij maakt zich in de bestreden beslissing schuldig aan een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Bijgevolg is dit middel ernstig."

2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker geen enkele concrete indicatie bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij bij terugkeer een ernstig een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Derhalve toont verzoeker noch aan dat hij een belang heeft bij zijn argument dat hieromtrent niet afdoende zou zijn onderzocht of gemotiveerd, noch dat deze bepaling zelf zou zijn geschonden.

2.2.2. Wat artikel 8 van het EVRM betreft, moet worden gewezen op het volgende:

In de bestreden beslissing wordt, wat betreft de verklaring van wettelijke samenwoning die verzoeker en zijn partner wensten af te leggen, gesteld dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge op 3 april 2020 een beslissing nam tot weigering van de overschrijving in de bevolkingsregisters, dat verzoeker in beroep ging tegen deze beslissing, dat de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge zijn beroep ongegrond verklaarde bij vonnis van 4 december 2020 en dat verzoeker in beroep ging tegen dit vonnis. De verwerende partij neemt de motieven van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand over, stellende dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk niet gericht is op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de wettelijke samenwoning.

Verzoeker meent dat het getuigt van een gebrekkige motivering waar de verwerende partij stelt de motieven van de ambtenaar van de burgerlijke stand te kunnen overnemen. Immers, zo stelt hij, blijkt de

verwerende partij slecht ingelicht. De rechter in eerste aanleg heeft immers niet de ambtenaar van de burgerlijke stand gelijk gegeven, maar verzoeker en zijn partner, en het is de vermelde ambtenaar die in beroep is gegaan.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker kan worden gevolgd. Het beroep van verzoeker en zijn partner werd bij vonnis van 4 december 2020 gegrond verklaard en de ambtenaar van de burgerlijke stand werd bevolen melding te maken in de bevolkingsregisters van de verklaring van wettelijke samenwoning die verzoeker en zijn partner aflegden en dit op hun eerste verzoek. Tegen dit vonnis ging de ambtenaar van de burgerlijke stand in hoger beroep.

Ter terechtzitting legt verzoeker een arrest neer van het Hof van Beroep van 9 maart 2023 waarin het Hof van Beroep het vonnis van de familierechter bevestigt en oordeelt dat er geen reden is om niet tot registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning over te gaan.

De verwerende partij betoogt dat zij ten tijde van de bestreden beslissing geen rekening kon houden met dit arrest en benadrukt dat de wettelijke samenwoning in ieder geval werd opgebouwd in illegaal verblijf, zodat het voorgelegde arrest geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing waarin ook wordt gesteld dat in ieder geval een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt inderdaad vast dat naast het motief inzake de procedure met betrekking tot de weigering van registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning, de verwerende partij er ook op heeft gewezen dat een wettelijke samenwoning hoe dan ook geen recht geeft op automatisch verblijf en een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het komt dan ook aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat dit standpunt niet deugdelijk is, nu het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben dus het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker nooit werd toegelaten tot lang verblijf in België. Derhalve moesten hij en zijn partner zich ervan bewust zijn geweest dat het gezinsleven dat zij hebben opgebouwd, omwille van verzoekers illegale verblijfs situatie, eveneens een precair karakter kende. Aangezien de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen, komt het dan ook aan verzoeker toe om aan te tonen dat zelfs een tijdelijke terugkeer om zich in regel te stellen met de geldende reglementering, en dus een tijdelijke scheiding tussen hem en zijn partner in casu een schending van artikel 8 van het EVRM met zich zou brengen. De loutere verwijzing naar zijn gezinsleven volstaat daartoe niet. Het EHRM stelt immers dat staten het recht hebben om van vreemdelingen, die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Waar verzoeker stelt dat procedures vaak, maar niet altijd gebonden zijn aan een bepaalde behandelingstermijn, maakt hij niet aannemelijk dat niet op zijn aanvraag zal worden beschikt binnen een redelijke termijn die hem niet zou toelaten om zijn gezinsleven verder te onderhouden via moderne communicatiemiddelen in afwachting dat verzoeker op regelmatige wijze naar België kan komen, voor zover al zou moeten worden aangenomen dat zij hun gezinsleven niet elders dan in België zouden kunnen voortzetten. Waar hij betoogt dat er geen garantie is dat een procedure vanuit het land van herkomst tot

een positieve beslissing zal leiden zodat de kans reëel is dat hij niet meer naar België zal kunnen terugkeren, kan niet vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van een aanvraag en op de beoordeling door de verwerende partij van de vraag of het door verzoeker ingeroepen gezinsleven hem toegang tot en verblijf in België verleent. Verzoeker kan overigens de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Zelfs nu vaststaat dat er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, kan geenszins worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing hier disproportioneel op ingrijpt door erop te wijzen dat het slechts gaat om een tijdelijke scheiding. Verzoeker toont immers niet aan dat hij en zijn partner zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevinden dat zelfs een tijdelijke terugkeer niet mogelijk is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond. In die optiek toont verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij het gegrond bevinden van zijn grief inzake de onzorgvuldige redactie van de bestreden beslissing betreffende de verwijzing naar de procedure inzake de registratie van de verklaring wettelijke samenwoning.

2.2.3. Verzoeker stelt vervolgens dat geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling van de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Hij toont derhalve evenmin aan dat niet deugdelijk rekening werd gehouden met zijn gezins- en familieleven ex artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden vastgesteld welk actueel belang verzoeker hierbij heeft. Immers, met zijn grief voert hij onrechtstreeks aan dat hem ten onrechte geen dertig dagen zouden zijn verleend om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl op heden al een termijn van meer dan dertig dagen is verstreken sedert de bestreden beslissing en uit niets blijkt dat verzoeker het grondgebied al dan niet gedwongen zou hebben verlaten. Dit middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.3. Verzoeker heeft geen onwettig, onzorgvuldig, onevenredig of kennelijk onredelijk handelen dat kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing aangetoond. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS